

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 139/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. G., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 10 CoP 4/2007-400 zo 4. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2007 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. G., H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 CoP 4/2007-400 zo 4. júla 2007.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Okrem porušení procesnoprávných a hmotnoprávných zákonných ustanovení, které sťažovatel' už podrobne rozviedol ešte vo svojej Sťažnosti... na Ústavný súd SR z 01. 6. 06 (vid' opätovne jej priloženú fotokópiu s prílohami), poukazujem na hrubé porušenie ustanovenia § 135 odst. 1 druhej vety O. s. p. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove totiž odmietol rešpektovať pre neho záväzný Nález... č. k. II. ÚS 209/06-38 zo 06. 12. 2006, v ktorom sa bez akýchkoľvek výhrad a podmienok konštatuje že, cit.: „Právo Bc. (t. č. Mgr.) L. G. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 6 CoP 11/2005-337 z 31. 01. 2006 porušené bolo. (...)

a) Krajský súd v Prešove založil totiž svoj opakovaný - napadnutý rozsudok na takom špekulatívnom panázore a predstieranom, či trúfalom predpoklade, akoby Ústavný súd SR „dočítal“, poťažne sa oboznámil (aj to akoby nedôsledne) iba s I. časťou pod písmenom a) ústavnej Sťažnosti... z 01. 6. 2006 (v ktorej je obsiahnutá „len“ argumentácia s právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Humennom sp. zn. 19 P 225/2002 z 26. 01. 2004, zastavujúcim konanie o výživné za čas od 01. 09. 1999 do právoplatnosti rozsudku v celej veci), zatiaľ čo ostatnú časť Sťažnosti... z 01. 06. 2006 nechal bez povšimnutia. Takáto autorita Ústavného sudu SR nesporne dehonestujúca prezumpcia je však aj čírym nezmyslom už len s poukazom na začiatok odst. 3. na str. 8. už spomínaného jeho Nálezu (...).

b) Napokon opakovaný - nový napadnutý rozsudok je arbitrárnym a právne neutržateľným aj s poukazom na samotné (na daný prípad aplikované) hmotnoprávne ustanovenie § 96 Zákona o rodine č. 94/1963 Zb. v znení neskorších zmien, ktoré je absolútne nerešpektované, resp. popierané doslova s „fantazmagorickou“, nereálnou a manipulovanou „argumentáciou“ - s príjmovými položkami sťažovateľa vytrhnutými z kontextu celkového príslušného ročného zúčtovania (...)

c) Naopak, sťažovateľovu stratu a ďalšie zadlžovanie sa významným spôsobom ešte „vylepšovala“ a stále chladnokrvnejšie prehlbuje matka maloletej tým, že:

- sa odmietala a zanovito odmieta vystáňovať (dokonca aj po rozvode) z jeho bytu, pričom financovanie tohto družstevného bytu predstavujúce do súčasnosti podstatne viac ako Sk 500 000,- (pod dôsledkami hrozby vypovedania) stále musel znášať a znáša iba výlučne sťažovateľ,

- celú ťarchu splácania dlžôb (titulom mladomanželskej a stavebnej pôžičky) najmenej Sk 300 000,- ponechala chladnokrvne iba na sťažovateľa,

- byt, ktorý by už mnoho rokov mohol byť prenajímaný aspoň za výšku na neho vynaložených nákladov, doslova trestuhodným spôsobom matka maloletej obsadzuje a blokuje na doslova kratochvíle (...),

- na druhej strane matka maloletej klame a účelovo zavádzala resp. zavádza aj súd nepravdivými tvrdeniami, že údajne býva od jesene roku 2003 u svojej matky, hoci je takpovediac verejným tajomstvom (čo potvrdila aj detektívna služba), že u matky v rozhodnom čase t. j. od roku 2001 až do dnešných dní nebývala, ani nebýva, pretože v tomto období bývala a býva v meste H. na rôznych adresách stále spolu so svojim druhom V. V. (...)

d) Na druhej strane ako mladá žena v najproduktívnejšom veku sa matka maloletej dlhodobo a zanovito odmieta zapojiť do pracovného, resp. zárobkového procesu zodpovedajúceho jej kvalifikácii vyučenej predavačky, hoci v samotnom meste H. pribudla za posledné roky obrovská obchodná sieť nielen supermarketov, ale aj rôznych iných väčších či menších predajní, pričom tak ona ale ani dieťa nemajú žiadne zdravotné problémy. (...)

Na základe takto vysvetlených a preukázaných skutočností a dôkazov sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky:

1) Sťažnosti znovu vyhovel a vydal nález, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. j. 10 CoP/4/2007/400 zo 07. 07. 2007 (do r. 24. 07. 2007) boli opätovne hrubo porušené:

a) Základné práva sťažovateľa garantované v čl. 47 odst. 3) Ústavy SR, resp. článok 37 odst. 3) Listiny základných práv a slobôd publikovaný pod č. 23/1991 Zb., t. j. že: Všetci účastníci sú si v (súdnom) konaní rovní,

b) Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 6 odst. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhláseného pod

č. 209/1992 Zb.,

2) *Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. j. 10 CoP/4/2007-400 zo 04. 07. 2007 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie, t. j. opätovné prerokovanie a rozhodnutie v súlade s patričným právnym názorom,*

3) *Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.»*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z doterajšej, ako aj súčasnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane

a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Jednou zo záruk spravodlivého procesu je zásada rovnosti zbraní, ktorej dodržanie treba hodnotiť aj z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania. Európsky súd pre ľudské práva v prípadoch, keď sa zaoberal princípom rovnosti zbraní ako súčasťou spravodlivého procesu z hľadiska čl. 6 ods. 1 dohovoru, uviedol, že aj keď hlavným zmyslom tohto článku je garancia spravodlivého súdneho konania, tento článok podrobne nerozvádza prípustnosť dôkazov alebo ich posúdenie, pretože preskúmanie týchto aspektov je predovšetkým úlohou vnútroštátnych orgánov (Schenk c. Švajčiarsko z 12. júla 1988, *Annuaire*, č. 140). Úlohou Európskeho súdu pre ľudské práva teda nie je zasahovať do právneho posúdenia namietanej veci zo strany konkrétneho súdu podľa vnútroštátneho práva. Taktiež nie je podstatné, ak súd nereaguje na každú námietku účastníka konania a v okolnostiach daného prípadu to nemusí ani znamenať porušenie zásad spravodlivého procesu. V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že súd nesmie prehliadnuť právo účastníka konania byť vypočutý a taktiež nesmie podceniť jeho tvrdenia a argumentáciu, aj keď tie sa nemusia explicitne odzrkadliť v konečnom rozhodnutí (č. 10153/82, rozhodnutie z 13. októbra 1986, D. R. 49, str. 67, 74).

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07).

Podstatou námietok sťažovateľa bolo tvrdenie, že namietaný rozsudok krajského súdu nie je súladný s ustanovením § 96 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov účinného do 31. marca 2005 (ďalej len „zákon o rodine“) a taktiež ani s ustanovením druhej vety § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že nerešpektoval nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 209/06-38 zo 6. decembra 2006. V neposlednom rade sťažovateľ argumentoval tým, že z hľadiska plnenia jeho vyživovacej povinnosti voči maloletej je jeho situácia nepriaznivá, čo podľa jeho názoru značnou mierou ovplyvňuje matka maloletej, a to aj tým, že sa odmieta zaradiť do pracovného procesu. Sťažovateľ však nezdôvodnil, v čom vidí nespravodlivý proces pri tvrdení, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z obsahu námietok sťažovateľa ústavný súd upriamil pozornosť na svoj skorší nález č. k. II. ÚS 209/06-38 zo 6. decembra 2006, ktorým bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 6 CoP 11/2005-337 z 31. januára 2006, pričom ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vyslovenie porušenia uvedeného práva ústavný súd odôvodnil takto: *„Z obsahu sťažnosti, dokumentácie predloženej sťažovateľom, ako aj súdneho spisu týkajúceho sa namietaného konania vyplýva, že v danom prípade je namietaný rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co P 11/2005-337 z 31. januára 2006 v časti,*

v ktorej bolo povinnosťou krajského súdu vysporiadať sa s námietkou sťažovateľa (uvedenou v jeho odvolaní) o tom, že konanie o určenie výživného za čas od 1. septembra 1999 bolo právoplatne zastavené, zjavne neodôvodnený, pričom sa nedotkol otázky, prečo rozhodoval po späťvzatí návrhu (pretože vo všeobecnosti platí, že nemožno rozhodovať o tom, čo sa vzalo späť), čo ústavný súd považoval z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné, a preto rozhodol o tom, že označeným rozsudkom došlo k porušeniu ústavou chráneného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.“

Ústavný súd konštatuje, že v konaní o zverenie do výchovy a určenie výživného po zrušení napadnutého rozsudku ústavným súdom krajský súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 P 225/02-308 zo 17. februára 2005 opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 10 CoP 4/2007-400 zo 4. júla 2007 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti a vo výroku o určenie výživného na mal. M. zo strany sťažovateľa za obdobie od 20. decembra 2001 do 31. decembra 2004, zaviazal sťažovateľa zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 20. decembra 2001 do 31. decembra 2004 v sume 117 065 Sk, rozsudok súdu prvého stupňa v jeho prevyšujúcej napadnutej časti, t. j. vo výroku o určenie výživného od 1. januára 2005 do 27. marca 2006, ako aj vo výroku o náhrade trov konania zrušil a v rozsahu tohto zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku č. k. 10 CoP 4/2007-400 zo 4. júla 2007 krajský súd uviedol obsah napadnutého rozsudku okresného súdu, venoval pozornosť dôkazom, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal, prezentoval argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v odvolaní, ako aj vyjadrenie kolízneho opatrovníka a matky maloletej k odvolaniu sťažovateľa. Okrem toho poukázal na spomínaný nález ústavného súdu, ktorým bol jeho skorší rozsudok vyhlásený v danej veci zrušený. Po zrušení rozsudku a opätovnom prerokovaní danej veci krajský súd dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„V priebehu prvostupňového konania otec maloletej podal návrh na prerušenie konania z dôvodu, že na prvostupňovom súde prebieha ďalšie konanie o zapretie otcovstva.“

Prvostupňový súd sa s návrhom na prerušenie konania nevysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol o prerušení konania tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Tým, že prebieha konanie o určenie otcovstva, takéto konanie nie je dôvodom na prerušenie konania týkajúceho sa určenia výživného. Otcovi platí až do zapretia otcovstva domnienka, že otcom dieťaťa je manžel matky. Opak nebol preukázaný a z podaného odvolania nevyplýva, aby táto domnienka bola vyvrátená. Z uvedeného dôvodu odvolací súd návrh na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný.

Odvolací súd sa ďalej vysporiadával aj ďalším odvolacím dôvodom a to, pokiaľ ide o určenie výživného za čas od 1. 9. 1999 do právoplatnosti rozsudku, ak bolo konanie o určenie výživného zastavené za čas od 1. 9. 1999 do právoplatnosti rozsudku. Odvolateľ v podanom odvolaní uvádza, že v zmysle ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Odvolací súd sa nestotožňuje s týmto názorom odvolateľa. Je pravda, že v predchádzajúcom rozhodnutí došlo k späťvzatiu návrhu matkou maloletej, vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 19 P 225/2002-191 dňa 26. 1. 2004 tak, že konanie o určenie výživného za čas od 1. 9. 1999 do právoplatnosti rozsudku a konanie o zverenie maloletej M. do výchovy otca sa zastavilo. Matka maloletej dňa 6. 2. 2003 na súdnom pojednávaní zobrala návrh na určenie výživného na čas od 1. 9. 1999 do právoplatnosti rozsudku späť a navrhla konanie zastaviť. Navrhla určiť výživné po 5 000,- Sk od právoplatnosti rozsudku a zveriť maloletú do výchovy matky. Kolízny opatrovník prísom zo dňa 23. 1. 2003 navrhol i napriek tomu, že matka zobrala návrh na určenie výživného súčinnosťou od 1. 9. 1999 späť, určiť výživné zo strany otca súčinnosťou od 1. 1. 2003. Poukázal na to, že súdne pojednávania otec dieťaťa úmyselne oddaľuje z dôvodu, že matka žiadala o určenie výživného súčinnosťou od právoplatnosti rozsudku. Dňa 20. 12. 2004 v súdnom konaní navrhla matka maloletej určiť výživné spätne od 20. 12. 2001 po 5 000,- Sk. Na tomto súdnom pojednávaní boli prítomní kolízny opatrovník, právny zástupca otca, matka. K rozšíreniu návrhu sa pripojil aj kolízny opatrovník, ktorý navrhol návrhu vyhovieť a určiť výživné po 5 000,- Sk mesačne od 20. 12. 2001. V danom prípade nejde o začatie nového konania, ale iba o spresnenie uplatneného nároku, za aké obdobie, čiže o rozšírenie návrhu na určenie výživného.

Podľa ustanovenia § 96 ods. 1 O. s. p. navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie

zastaví. Cit. ustanovenie rešpektuje navrhovateľa ako dominus litis iba výnimočne, ak navrhovateľ zoberie návrh späť súd konanie nezastaví, je to v tom prípade, ak by odporca so späťvzatím návrhu nesúhlasil. Zastavenie konania nemožno považovať za rozhodnutie vo veci samej. Ak vezme účastník svoj návrh na začatie konania späť, ide o procesný úkon voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby sa nekonalo a o veci meritórne nerozhodovalo. Uplatnený nárok však späťvzatím návrhu nezaniká a možno ho uplatniť znova (R 54/1992).

Vzhľadom na uvedené prvostupňový súd vo veci správne rozhodol, ak určil výživné od 20. 12. 2001 do budúcnosť.

Odvolačný súd sa ďalej vysporiadával aj s otázkou určenia výživného, ktoré bolo napadnuté odvolaním. Pokiaľ ide o určenie výživného zo strany prvostupňového súdu, odvolačný súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o určenie výživného na mal. M. zo strany otca za obdobie od 20. 12. 2001 do 31. 12. 2004. V prevyšujúcej časti rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. (...)“

Po preskúmaní sťažnosti, spisu a rozsudku krajského súdu č. k. 10 CoP 4/2007-400 zo 4. júla 2007 ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu vychádza z konkrétnych faktov, je logicky zdôvodnený a nevykazuje znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Zároveň treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v rozpore s ustanovením druhej vety § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ústavný súd si teda v tejto súvislosti neosvojil námietku sťažovateľa, že rozsudok krajského súdu nerešpektuje jeho nález, ktorým bolo skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu vyhlásené v danej veci zrušené. Toto tvrdenie ústavný súd opiera o poznatok, že nedostatok, pre ktorý bolo skoršie rozhodnutie zrušené, krajský súd v rozsudku zo 4. júla 2007 odstránil tým, že sťažovateľovi podrobne predstavil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, ozrejmil mu postup, ako sa dopracoval k vysloveným právnym záverom, a dal mu dostatočnú odpoveď na námietky, ktoré tvorili nosné piliere jeho odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu.

Sťažovateľ namietal aj rozpor rozsudku krajského súdu s ustanovením § 96 zákona o rodine. Podľa tohto zákonného ustanovenia pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti a možnosti povinného. Na schopnosti a možnosti povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania alebo nejakého majetkového prospechu.

Pri posúdení týchto, ako aj ďalších námietok sťažovateľa týkajúcich sa skutkových okolností, ktoré boli podkladom na rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu v konaní o zverenie do výchovy a určenie výživného, ústavný súd vychádzal z vlastnej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Takéto nedostatky v rozsudku krajského súdu však ústavný súd nezistil. Zároveň sa ústavný súd nedomnieva, aby krajský súd v procese dokazovania uprednostňoval práva jedného účastníka konania pred druhým alebo aby niektorému z nich poskytol výhody na úkor toho druhého. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie krajského súdu nesignalizuje ani možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07), sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008